

Poezia Veac scrisa de Lucian Blaga - referat

Numarand mai multe variante, poezia Veac a fost introdusa initial in volumul *Lauda somnului* (1929) si ulterior in volumul *Poezii* (1942).

Mai importanta este insa incadrarea textului in a doua varsta a poeziei blagiene, aceea a indoielii si tagadurii, moment postparadisiac, sub zodia instrainarii de Zeu si de armonia inceputurilor, sub semnul rupturii. *Lauda somnului* e poemul cautarii esentelor, al ratacirii in spatiile abisale. Orasul e spatiul asimilat ideii de degradare. Un fel de spatiu-oglinza al paradisului destramat, unde indrazneala omului a nascut monstri ce vin sa ruineze natura atinsa de aripa divina. Orasului ii corespunde "relativitatea, concretul mecanic", "superficialitatea lucida" a omului (L. Blaga), si pulsatia lui de fier si electricitate, de libertati fara noima si goliciune ineca pana si pe mesagerii cerului: "Arhanghelii sositi sa pedepseasca orasul / s-au ratacit prin haruri cu penele arse. / Dantatoarea alba le trece prin sange, razand s-a oprit..." "Fortele ordinii cosmice se contamineaza de alienarea terestra" (Ion Pop, op. cit.). In aceasta lume aruncata in haosul dezradacinarii, dincolo de temeiurile ce asigurau echilibrul fiintei in mijlocul Cosmosului rotund si fertil, imaginea orasului scormonind cu tentaculele sale toate dimensiunile e purtatoare de neant, de primejdii, si alienanta: "Umbla masinile subpamantesti. In nevazut peste turnuri / intercontinentale zvonuri electrice. / De pe case antenele pipaie spatii / cu alte graiuri si alte vesti"; "In teatre striga luminile, se exalta libertatile insului. I Se profetesc prabusirile, sfarsesc in sange cuvintele. / Undeva se trage la sorti camasa invinsului"

Un inevitabil sfarsit ameninta cetatea. Semnele mortii pedepsitoare umplu perspectiva. O Gomorra isi traieste sfarsitul.

"Dar sus...", in lumina astrala, neatinsa de lucrarea "reparatorie" a omului, elementele comunica aceeasi eterna liniste. Armonia e imperturbabil descrisa de comunicarea tainica a esentelor: "...la o mie de metri-naltime, spre rasarit / stelele isi spun povesti prin cetini de brazii / si-n miez de noapte ratul mistretilor / deschide izvoarele". Cer si izvor devin polii universului, cu toate conotatiile polisemice la care suim prin poemele anterioare blagiene. Lumea povestii, a mitului, e spatiul privilegiat la care omul problematic nu mai are acces. Deriva cetatii are si mai grave semnificatii, raportata la divinitate si la semnele inceputului, ale ivirii pure in lumina. Eul ratacit in acest labirint fara centru, fiu al veacului, pierde inca o data sansa de a iesi din vertijul alunecarii in gol. Pierzand rostul intocmelii sale dintru inceputuri, sinele traieste nelinistea fara lamentatie, dar cu o tragica nostalgie.

Metafora deschide semnificatiile prin ambiguitati poetice. Poemul este o alcatuire moderna pe un model traditional: strofe de cate patru versuri, vers alb, limbaj a carui poeticitate vine din substanta arhetipala a textelor.